

vatel uplatňoval ve věci zřejmě zmatek § 281 čís. 9 a) tr. ř., že soud, jenž sám v důvodech rozsudku poukazuje na skutečnost, že obžalovaný již dvakrát uvedený předmět z exekuce vylučoval, nesprávně věc právně posoudil, uznáv obžalovaného vinným z toho důvodu, že směl, byv výkonným orgánem poučen, že nesmí zabavený předmět odstraniti, svoje práva jen podle § 251 ex. ř. uplatňovati, nikoli zbavený předmět odstraniti. Zamítnutí zmateční stížnosti z důvodů § 1 čís. 2 uv. nov. jeví se proto nezákonným a bylo stížnosti obžalovaného vyhověti a dotyčné usnesení zrušiti. Jelikož však zmateční stížnost obžalovaným písemně soudu podaná nevyhovuje předpisu § 1, čís. 3 uv. novely, nelze ve věci prozatím podle předpisu § 2, odst. pátý nov. postupovati, nýbrž bude na soudě první stolice, by obžalovanému jeho podání s náležitým poučením ve smyslu druhé věty § 1, čís. 3 novely vrátil a dále podle výsledku tohoto opatření se zmateční stížností po zákonu (§ 1, čís. 3, po případě § 285 tr. ř.) naložil.

Čís. 3480.

Paběrkování na cizím poli bez svolení majitele jest krádeží, vyhradili si majitel pozemku sám zužitkovati polní plodiny na pozemku po sklizni zbylé, paběrkovala-li a přisvojila-li si takové plodiny osoba, již tato okolnost byla známa a jež nemá povolení majitele pozemku k paběrkování, a nejde-li o sbírání a přivlastnění si množství zcela nepatrného.

Pojem »paběrkování« není omezen jen na sbírání plodin zbylých po žních na povrchu, nýbrž spadá sem i přehrabování a překopávání půdy.

Je-li čin (zločin krádeže) v době, kdy bude o něm následkem úspěšného opravného prostředku obžalovaného soud první stolice znovu rozhodovati, podle § 1 zák. ze dne 21. března 1929, čís. 31 sb. z. a n. již jen přestupkem (čl. IX. uv. zák. k tr. zák.), jest věc přikázati k novému projednání okresnímu soudu.

(Rozh. ze dne 11. května 1929, Zm II 79/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalované do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 5. prosince 1928, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem krádeže podle §§ 171, 174 II a), 175 II a), 176 II a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a přikázal věc k opětovnému projednání a rozsouzení okresnímu soudu v Ivančicích.

Důvody:

Zmateční stížnost napadá rozsudek důvody zmatečnosti čís. 5, 9 a), b) § 281 tr. ř. Jest jí přiznati oprávnění již potud, pokud vytyká podle čís. 5 § 281 tr. ř., že soud zjistil formálně vadně rozhodný předpoklad pro otázku viny obžalované ve směru subjektivním, totiž, že jí bylo známo, že si majitel pozemku, na němž paběrkovala cibuli, vyhradil pro sebe zužitkování cibule zbylé na poli po sklizni. Zrušovacím rozhod-

nutím nejvyššího soudu, vydaným v této trestní věci dne 3. dubna 1928, Zm II 468/27, sb. n. s. tr. čís. 3142 byl vysloven právní názor, že paběrkování na cizím poli bez povolení majitele opodstatňuje skutkovou podstatu krádeže, vyhradil-li si majitel pozemku sám zužitkovati polní plodiny na pozemku po sklizni zbylé, paběrkovala-li a přisvojila-li si takové plodiny osoba, již tato okolnost byla známa a jež nemá povolení majitele pozemku k paběrkování a posléze, nejde-li o sbírání a přivlastnění si množství zcela nepatrného. Nálezací soud zjistil, že si správa velkostatku, na němž obžalovaná paběrkovala (sbíráním i překopáváním) vyhradila zužitkovati cibuli po sklizni na poli zbylou, že obžalovaná sbírala bez povolení, že jí výhrada velkostatku byla známa a že napaběrkovala cibule za 104 Kč. Přesvědčení, že obžalované bylo známo, že si správa velkostatku vyhradila cibuli zbylou na poli po sklizni, odůvodnil rozsudek úvahou, že prý »samo jednání obžalované, že se šla, jak sama tvrdí, správce Jana H-a tázati, zdali by jí paběrkování povolil, nasvědčuje tomu« (t. j. jejímu vědomí); dále, že »obžalovaná paběrkovala na poli nikoliv sama, nýbrž ve společnosti ostatních žen, z nichž některým ona okolnost (svědkyni Julii V-ové) byla známa a zajisté, jak ze zkušenosti patrné, vždy v takových případech se podobná skutečnost mezi ostatními sděluje«, a posléze, že »i když správa velkostatku zvláštní zákaz neuveřejnila způsobem obvyklým, přece to bylo všeobecně, tedy i obžalované známo, což zřejmě je z té okolnosti, že jednou, když se setkala se správcem na poli, prosila — jak prý sama připouští — o povolení ku sbírání, což rozhodně by nebyla učinila, kdyby jí nebylo známo, že to povoleno není«. Zmateční stížnost vytýká, že tyto důvody, pokud se odvolávají na obhajobu obžalované a výpověď svědka J. H-a, »jsou v rozporu se zjištěnými skutečnostmi«, t. j. patrně s obsahem dotyčných protokolů. Uplatňuje se tedy výtka rozporu se spisy, spíše však výtka neúplnosti rozsudku, jak bude dále doličeno; a dále se vytýká ve zmateční stížnosti, že odůvodnění, že obžalovaná musila věděti o zákazu sbírat cibuli z rozhovoru s jinými ženami, jest »nedostatečné« — správně nelogické — ano není prokázáno, že by jí některá osoba řekla, že je to zakázáno.

Bylo by jen dodati, že pokud soud omezuje pojem »paběrkování« na pouhé sbírání plodin zbylých po žních na povrchu, z čehož by důsledně plynulo, že získávání plodin přehrabováním a překopáváním půdy by bylo krádeží bez ohledu na výhradu zbylých plodin se strany vlastníka a vědomí pachatelovo o ní, není pro tento výklad v onom rozhodnutí nejvyššího soudu, které v té příčině nerozeznává, žádné opory. Ježto podle zásady čl. IX uvozovacího patentu k trestnímu zákoníku ze dne 27. května 1852, čís. 117 ř. zák., platné i pro všechny pozdější normy hmotného trestního práva, ač-li v dotyčném zákoně není výslovně jinak nařízeno, i souzený případ spadá nyní, kdy se bude o věci v první stolici následkem opravného prostředku obžalované znovu rozhodovati, pod předpis § 1 zák. ze dne 21. března 1929, čís. 31 sb. z. a n., takže přichází v úvahu, shledá-li i nyní soud v jednání obžalované skutek soudně trestný, pouhý přestupek krádeže zakládající příslušnost okresního soudu, bylo věc přikázati k novému projednání a rozhodnutí ne již soudu sborovému, nýbrž soudu okresnímu místně příslušnému.